

ud til en Trediemand. Der kommer saa et ganske mærkeligt Tilfælde frem, idet han jo lovlig har bundet sig overfor den nye Lejer til at stille Lejligheden til hans Disposition, og den Mand, han har lejet Lejligheden ud til, har maaske opsagt sin Lejlighed i Tillid til dette Lejemaal. Resultatet vil da blive, at Loven vil komme til at hindre den vedkommende Mand, som i god Tro har lejet Lejligheden, fra at komme ind i den.

Jeg erkender ligesom den højtærede Minister, at dette Lovforslag bør have en hurtig Behandling, og at det ogsaa bør have en velvillig Behandling, og jeg erkender, at baade Ejerne og Lejerne i allerhøjeste Grad har Krav paa, at Forslaget behandles hurtigt, og i hvert Fald paa snart at faa Besked om, hvordan Landet ligger, men paa den anden Side vil jeg sige, at naar det gælder et Lovforslag af en saa gennemgribende Karakter som dette, bør man ogsaa have Lejlighed til at se nærmere paa de enkelte Bestemmelser. Der sker jo ingen Ulykke ved, at Lovforslaget underkastes en kortere Udvalgsbehandling. Det har nemlig tilbagevirkende Kraft, saa der gaar derfor i og for sig ikke nogen Tid tabt. Idet jeg yderligere fastslaar — og det gælder selvfølgelig i lige saa høj Grad om dette Lovforslag, og maaske endnu i højere Grad om det end om den allerede gældende Lov —, at det er et Forslag, der skyldes de ganske ekstraordinære Forhold, hvorunder vi i Øjeblikket lever, skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling i et Udvalg.

Jørgen Berthelsen: Efter de Udtalelser, vi nu hørte fra den ærede sidste Taler om, at der vilde blive stillet Forslag om Sagens Henvisning til et Udvalg, vil det neppe være til nogen Nytte at føre nogen videre Forhandling om Forslaget, som det foreligger. Jeg skal for mit Vedkommende tilføje, at jeg om selve Loven om Fastsættelse af Husleje sagde, da vi havde den for, at den vistnok kun i væsentlig Grad havde Interesse for København og Frederiksberg. Nogen Interesse har den selvfølgelig ogsaa haft for de største Købstæder, men det er i alt væsentligt københavnske og frederiksbergske Forhold, det drejer sig om. Med Hensyn til de Oplysninger, som den højtærede Minister omtalte, og som er indhentede fra de Kommuner, der har Huslejenævn, skal jeg bemærke, at der vist ikke er kommet

Svar fra dem alle endnu, og jeg tror ikke, at de Oplysninger, der vil komme til at foreligge, vil være i Favør af, at Loven om Huslejens Fastsættelse bliver forlænget, i hvert Fald ikke de, der vil komme fra Provinserne. Men det er jo et Spørgsmaal, der ikke ligger for her. Jeg vil gerne for mit Vedkommende udtale, at jeg synes, at det er urigtigt, at § 1, der bestemmer, at i „de Kommuner, i hvilke Huslejenævn er nedsatte i Medfør af Lov Nr. 187 af 9. Juni 1916, er Opsigelse fra Ejers Side kun gyldig, naar Nævnet giver Samtykke til Opsigelse“, skal forpligte alle disse Kommuner til at indordne sig under Bestemmelsen. Jeg synes, at det burde være overladt til Kommunalbestyrelserne selv, om de vil benytte sig af den foreliggende Udvidelse af Lovforslaget, eller om de vil undlade dette, selv om de har vedtaget at ville have et Huslejenævn og har faaet et Huslejenævn nedsat. Men er de i de Provsbyer kommet til det Resultat, at Huslejenævnet er ret overflødigt, saa synes jeg ogsaa, at det maatte stilles dem frit, om de vil benytte sig af de Bestemmelser, der er optagne i dette Lovforslag, eller ikke.

Man har villet skelne mellem Husejere som Kapitalister og Lejere som fattige Folk. Det passer nu ikke altid. Adskillige Steder, vist ogsaa i København, findes der Husejere, der langt fra er Kapitalister, og der findes virkelig mange, mange Lejere, der udmærket godt kunde have deres egen Ejendom, hvis de vilde have den Ulejlighed at være Vært. Jeg synes derfor godt, at man kunde henstille til Lejerne at organisere sig, saaledes at de kunde optræde overfor Husejerne, og der saaledes blev to Organisationer, der kunde forhandle om Spørgsmaal af vidtrækkende Betydning. Der vil være god Grund til at anvende meget stor Varsomhed med Hensyn til Lovbestemmelser paa dette Omraade. Jeg har haft Lejlighed til at lære Tilfælde at kende, hvor der har været truffet adskillige Forberedelser med Hensyn til solgte Ejendomme, og hvor Lovgivningen har haft en meget vidtrækkende Betydning for de paagældende. Man kunde tænke sig, at Lovgivningen for enkelte kunde blive fuldstændig ruinerende, og saadanne Bestemmelser synes jeg man skal være meget varsom med at vedtage i Rigsdagen. Jeg vil i hvert Tilfælde for mit Vedkommende anse det for heldigt, hvis vi skal have Lovforslaget vedtaget, omtrent som det foreligger, at der bliver